

The Rebbe

Sichas Nun Alef

בהר-בְּחֻקֵּי - Behar-Bechukosai

Behar-Bechukosai From the talks of Shabbat Parshas Behar-Bechukosai, Mevarchim Sivan, 5751	בהר-בְּחֻקֵּי משיחות שבת פרשת בהר-בְּחֻקֵּי, מְבַרְכִים-הַחֹדֶשׁ חֹדֶשׁ סִיוֵן ה'תנש"א
(א)	
A. The significance of Rosh Chodesh Sivan (which is blessed on this sacred Shabbat, Mevarchim HaChodesh) is explicitly stated in the verse: "In the third month... on this day, they came to the wilderness of Sinai" (Shemos 19:1).	ענינו של ראש-חֹדֶשׁ סִיוֵן (שמתברר ביום השבת-קֹדֶשׁ מְבַרְכִים הַחֹדֶשׁ) מְפָרֵשׁ בְּקֶרֶא – "בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי... (ביום הַזֶּה בָּאוּ מִדְבַר סִינַי" (שמות י"ט, א' –
"Midbar Sinai" is associated with the giving of the Torah: "Sinai" – "Moshe received the Torah from Sinai" (Avos 1:1), and "Midbar (Sinai)" – as our Sages taught, it was given in the wilderness, in a place of ownerlessness, so that anyone who wants may come and receive it (Mechilta, Shemos 19).	מִדְבַר סִינַי קָשׁוּר עִם מַתֵּן תּוֹרָה: "סִינַי" – "מֹשֶׁה" קִבֵּל תּוֹרָה מִסִּינַי" (אבות א', א'), ו"מִדְבַר (סִינַי)" – כְּדֻשָּׁת חֻכְמֵינוּ וְכֹרֶנָם לְבָרָכָה: "נִתְּנָה בְּמִדְבָּר... בְּמָקוֹם הַפָּקֵר, כֹּל הָרוֹצֶה לְקַבֵּל יָבוֹא וְיִקְבֹּל" ((מכילתא דרשב"י שמות י"ט
Therefore, when they came to Midbar Sinai (on Rosh Chodesh Sivan) – the place fitting for the giving of the Torah – the process of Matan Torah began (immediately after Rosh Chodesh, Moshe began to engage with them about accepting the Torah).	וְלָכֵן, כְּשֶׁבָּאוּ "מִדְבַר סִינַי" (בְּרֹאשׁ-חֹדֶשׁ סִיוֵן) – הַמָּקוֹם הֵרָאוּי לְמַתֵּן תּוֹרָה – הִתְחִיל הָעֲנָן דְּמַתֵּן תּוֹרָה (מִיד אַחֵר רֹאשׁ חֹדֶשׁ הִתְחִיל מֹשֶׁה לְהִתְעַסֵּק עִמָּהֶם) (בְּעֲנָן קִבְּלַת הַתּוֹרָה
And in the language of the Midrash, the Holy One, blessed be He, said: "Behold the moment when I will give them My Torah" (Mechilta ibid.).	וּבְלָשׁוֹן הַמִּדְרָשׁ אָמַר הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: "הֲרִי הַשְׁעָה (שְׂאֵתָן לָהֶם אֶת תּוֹרָתִי" (מכילתא שם
This theme is also emphasized in the Torah reading close to Matan Torah – as is well known, the rule is that Parshas Bamidbar is always read before Shavuot (Tur Orach Chaim 428).	וְעֲנָן זֶה מְדַגֵּשׁ גַּם בְּקִרְיָאָה בַּתּוֹרָה שֶׁבְּסִמְכּוּת לְמַתֵּן תּוֹרָה – כִּידוּעַ הַכֵּלָל: "לְעוֹלָם קוֹרִין (פְּרָשָׁת) בְּמִדְבַר (סִינַי קֹדֶם עֲצֻרָת" (טור או"ח סימן רפ"ה
(And the beginning of this is in Minchah of this very Shabbos Kodesh), since "Midbar Sinai" (where the Jewish people arrived on Rosh Chodesh Sivan) is the appropriate place for the giving of the Torah.	וְהִתְחִלָּה בְּזֶה בְּמִנְחַת יוֹם הַשַּׁבָּת-קֹדֶשׁ זֶה), כִּיּוֹן שֶׁ"מִדְבַר סִינַי" (אֵלָיו הִגִּיעוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּרֹאשׁ-חֹדֶשׁ סִיוֵן) הוּא הַמָּקוֹם הֵרָאוּי לְמַתֵּן תּוֹרָה
(ב)	
We may now explain the inner content of the term "Midbar Sinai" (emphasis on "Midbar") in relation to the giving of the Torah:	וְיֵשׁ לְבָאֵר תּוֹכֵן הָעֲנָן דְּ"מִדְבַר-סִינַי" (מִדְבָּר" דִּיקָא) – בְּשִׂיכוּת לְמַתֵּן תּוֹרָה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Behar–Bechukosai - בהר-בְּחֻקָּי

“Midbar” – a place of ownerlessness – is a place that has no ownership over it, neither private ownership nor public ownership (such as “Reshus HaRabim,” a domain owned by the collective).	מִדְבָּר – מְקוֹם הֶפְקֵר – הוּא מְקוֹם שֶׁאֵין עָלָיו בְּעִלּוּת, לֹא בְּעִלּוּת שֶׁל יָחִיד, וְגַם לֹא בְּעִלּוּת שֶׁל רַבִּים ((כְּמוֹ “רִשּׁוּת הָרַבִּים”, רִשּׁוּת שֶׁהִיא בְּבִעֻלּוּת הָרַבִּים
And since it has no ownership, anyone who wishes may come and claim it: “Whoever wants to receive, let him come and receive.”	וּבִגְלָל שֶׁאֵין עָלָיו בְּעִלּוּת – יָכוֹל כָּל מִי שֶׁרוֹצֶה לְבֹא “לְקַבֵּץ בּוֹ, “כָּל הַרוֹצֶה לְקַבֵּץ יָבֹא וְיִקְבֹּץ
But seemingly, the giving of the Torah to the Children of Israel was not in the manner that Hashem removed His ownership from the Torah ("His Torah") and rendered it ownerless to all – that is, as something with no owner that anyone can acquire through a formal act of acquisition.	וְלִכְאוּרָה, נִתְּנָה הַתּוֹרָה לְבְנֵי־יִשְׂרָאֵל – הִיא (לֹא בְּאִפְּן שֶׁהִקְדוּשָׁתָהּ הִסִּיר בְּעִלּוּתוֹ מִן הַתּוֹרָה ("תּוֹרָתוֹ") וְהִפְקִירָהּ לְכָל – הֵינּוּ, שֶׁנֶּעֱשִׂית כְּדֹבֵר שֶׁאֵין עָלָיו בְּעִלּוּת שֶׁכָּל אֶחָד יָכוֹל לְבֹא וְלִקְבֹּץ בּוֹ (עַל־יָדֵי ((פְּעֻלָּה שֶׁל קִנְיָן
Rather – it was in a manner of “He gave us His Torah,” meaning: the Torah became the property of every single member of the Jewish people (with no need for any act of acquisition).	אֲלֹא – בְּאִפְּן שֶׁ“נָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ”, הֵינּוּ – שֶׁהַתּוֹרָה הִיא בְּבִעֻלּוּתָם שֶׁל כָּל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל (לֹא צוּרָה בְּפִעֻלָּה (שֶׁל קִנְיָן
Each and every Jew, from adult to child – even a newborn just now born – because of his association with “the community of Jacob,” is an heir to everything – the entire Torah.	כָּל אֶחָד וְאֶחָת מִיִּשְׂרָאֵל, מִגְּדוֹל וְעַד קָטָן, עַד לְקָטָן שְׂנוּלִיד זֶה עִתָּה – שֶׁמִּצַּד שִׂיכּוּתוֹ ל“קְהֵלֶת יַעֲקֹב”, הִרְיָהּ הוּא יוֹרֵשׁ הַכָּל – כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה
As it is written: “The Torah that Moshe commanded us is the inheritance of the congregation of Jacob” (Devarim 33:4).	כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: “תּוֹרָה צִוָּה לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרֶשֶׁה קְהֵלֶת (יַעֲקֹב” (דְּבָרִים ל"ג, ד
According to this, one must understand: Why is the Torah’s association with all Jews (that “this is the hour when I give them My Torah”) emphasized specifically through the verse “on this day they came to Midbar Sinai” – a place of hefker (ownerlessness), and not a place already in the possession of the Jewish people (like a Reshus HaRabim)?	וְעַל־פִּי זֶה צָרִיד לְהִבִּין: מַדּוּעַ – שֶׁהַשִּׂיכּוּת שֶׁל הַתּוֹרָה לְכָל יִשְׂרָאֵל (“הִרְיָהּ הַשָּׁעָה שֶׁאַתָּן לָהֶם אֶת תּוֹרָתִי”) – מְדַגְּשֶׁת דּוֹקָא בְּכָד שֶׁ“בַּיּוֹם הַזֶּה בָּאוּ מִדְבָּר סִינַי” – מְקוֹם הֶפְקֵרוֹ, וְלֹא מְקוֹם שֶׁבְּבִעֻלּוּתָם שֶׁל כָּל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל (כְּמוֹ “רִשּׁוּת הָרַבִּים” וְכִיוּצָא בְּזֶה) – !?כִּשְׁהַתּוֹרָה נִתְּנָה לְבִעֻלּוּתָם שֶׁל כָּל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
(ג)	
On the other hand – we must understand why the concept of “Midbar” (as in “In the third month... on this day they came to Midbar Sinai”) is emphasized in Parshas Bamidbar, which is read immediately before Shavuot, and not in the parshah of the Shabbos from which the day of arrival at Midbar Sinai is actually blessed – namely, Parshas Behar–Bechukosai (as is the fixed cycle in many years, and also in this year [outside of Eretz Yisrael], when they are connected).	וְלֹא־יָדוּד – צָרִיד לְהִבִּין הַטַּעַם שֶׁהֻעָנֵן דְּ“מִדְבָּר” (“בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי... בַּיּוֹם הַזֶּה בָּאוּ מִדְבָּר סִינַי”) מְדַגְּשׁ בְּפָרָשַׁת “בְּמִדְבָּר” שֶׁקּוֹרִין בְּסִמְכּוּת מִמֶּשׁ לַעֲצֻרָתוֹ, וְלֹא בְּפָרָשַׁת שֶׁקּוֹרִין בִּשְׁבֻעַת שְׁמִמְנוֹ מִתְּבָרָךְ הַיּוֹם שֶׁבָּאוּ “מִדְבָּר סִינַי” – פָּרָשַׁת “בְּהַר־בְּחֻקָּי” (כְּהִקְבְּעוּת כְּכִמָּה שָׁנִים, וְגַם בְּשָׁנָה זֹאת [בַּחוּץ לְאֶרֶץ], שֶׁהִיא (מְחֻבְּרִים).

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Behar–Bechukosai - בהר-בְּחֻקָּי

By way of introduction – the reading of Parshas Bamidbar before Shavuos is (not only because of its thematic connection to “Midbar Sinai” and Matan Torah [as explained above in section A], but) also—and primarily—because Ezra instituted that the Jewish people read the curses in Toras Kohanim before Shavuos.	ובהקדמה – שקריאת פרשת "במדבר" קדם עצרת היא (לא רק מצד השכיכות ד"מדבר סיני" למתן תורה [בנזכר לעיל סעיף א']), אלא – גם (ובעקר) מפני שעזרא תקן להם לישראל שיהיו קורין "קללות" (ששבתות פהנים קדם עצרת) (מגילה ל"א ע"ב)
And the reason we add and read also Bamidbar Sinai before Shavuos is in order not to place the curses of Bechukosai too close to Shavuos.	ונה שמוסיפין וקורין גם "במדבר סיני" קדם עצרת – הוא כדי שלא להסמיך הקללות שב"בְּחֻקָּי" לעצרת
That is: the main parshah read before Shavuos (based on Ezra's ordinance) is Bechukosai, and in many years – Behar–Bechukosai.	הינו – שהפרשה שקורין בעקר קדם עצרת (מתקנת "עזרא) היא "בְּחֻקָּי", ובכמה שנים – "בהר-בְּחֻקָּי
And the connection between Behar–Bechukosai and Matan Torah is emphasized: (a) in the name of the parshah – “Behar Sinai” – the mountain upon which the Torah was given, and “Bechukosai” – from the word <i>chakikah</i> (engraving), which alludes to the engraved letters in the Luchos, which include the entire Torah – both Written and Oral Torah, even that which a veteran student is destined to innovate.	והשכיכות דתוכן פרשת "בהר-בְּחֻקָּי" למתן תורה – מדגשת: (א) בשם הפרשה – "בהר סיני" – ההר שעליו נתנה התורה, ו"בְּחֻקָּי" – מלשון חקיקה, שרומז על אותיות החקיקה שבלחות – שכוללות כל התורה כלה, תורה שבכתב ותורה שבעל-פה, ואפילו מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש
(b) and in the content of the parshah itself – both at the beginning: “And Hashem spoke to Moshe on Har Sinai, saying...” and “the land shall rest a Sabbath unto Hashem.” What is the connection between Shemittah and Har Sinai? Were not all the mitzvos given at Sinai? Rather – just as Shemittah was stated with its general rules, details, and specifics at Sinai, so too all [the mitzvos] were given at Sinai in their full form.	(ב) ובתוכן הפרשה – הן בתחילתה וראשיתה: "וידבר" ה' אל משה בהר סיני לאמר... "ושבתה הארץ שבת לה" – מה ענין שמטה אצל הר סיני? והלא כל המצוות נאמרו מסיני?! אלא – מה שמטה נאמרה כללותיה ופרטותיה ודקדוקיה מסיני – אף כלן נאמרו כללותיהן (ו'דקדוקיהן מסיני (תו"כ בהר א
And at its conclusion: “These are the commandments that Hashem commanded Moshe for the Children of Israel on Har Sinai.”	והן בסיומה וחותמה: "אלה המצוות אשר צוה ה' את (משה אל בניישראל בהר סיני" (ויקרא כ"ז, ל"ד
And we must understand: Why is it that in this parshah – which is read on the holy Shabbos that blesses Rosh Chodesh Sivan, the day on which they came to Midbar Sinai – the matter of “Midbar Sinai” is not mentioned (as it is in Parshas Bamidbar, read at Minchah), and instead, only “Har Sinai” is mentioned?	וצריך להבין הטעם שבפרשה זו – שקורין ביום השבת קדש שממנו מתברר ראש-חודש סיון, שבו באו "מדבר סיני" – לא נזכר הענין ד"מדבר סיני" (בפרשת "במדבר" שקורין במנחה), אלא – "בהר סיני"

[NOTE: 🧠 Summary

In this sicha, the Lubavitcher Rebbe explores the significance of *Rosh Chodesh Sivan*, the day the Jewish people arrived at *Midbar Sinai*—the gateway to Matan Torah. The Rebbe emphasizes the paradox that, although the **actual arrival** at *Midbar Sinai* took place on Rosh Chodesh Sivan (blessed on Shabbos Parshas **Behar–Bechukosai**), the theme of “Midbar Sinai” is **not**

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Behar–Bechukosai - בהר-בְּחֻקָּי

mentioned in that parsha. Instead, it appears in **Parshas Bamidbar**, read **after** that Shabbos but **just before Shavuos**.

This paradox leads to a layered discussion:

1. Why was the Torah given in a Midbar (ownerless desert)?

Not to indicate that Torah is hefker (ownerless), but to symbolize that **every Jew**—from the oldest sage to a newborn child—**inherits the Torah completely** by virtue of being part of *Kehillas Yaakov*. As it says: “*Torah tzivah lanu Moshe, morasha kehillas Yaakov.*”

2. Why is Parshas Bamidbar always read before Shavuos?

Ezra instituted that the curses of Bechukosai must be read before Shavuos to separate them from the Yom Tov. So we often read **Behar–Bechukosai** before Shavuos—but to add a more uplifting note, we also read **Bamidbar** immediately before Shavuos to recall *Midbar Sinai*, the setting of revelation.

3. The deeper connection between Behar–Bechukosai and Matan Torah:

- “Behar Sinai” references the very mountain of Torah.
- “Bechukosai” alludes to **chakikah**—engraving—reflecting the engraved Luchos and the inner essence of Torah, including the Oral Torah and even future insights of students.

Thus, **Behar–Bechukosai** holds the core of Matan Torah: the *setting*, the *engraving*, and the *inclusivity* of every Jew. However, the phrase “*Midbar Sinai*” is deliberately saved for Parshas Bamidbar, to reawaken that “desert consciousness” right before the Yom Tov—where we are reminded to come as vessels, empty of ego, ready to receive.

Practical Takeaway

Before receiving the Torah on Shavuos, we must remember two things:

1. **The Torah is our inheritance—unconditionally.** Every Jew has full access and ownership, from birth. One need not earn it; one must simply *embrace it*.
2. **We must become like a midbar.** The Torah was given in a desert to teach humility. Just as the desert belongs to no one and everyone, we must approach Torah without ego, fully open to receiving.

The paradox of when and where “Midbar Sinai” is mentioned teaches us this dual message: We are **heirs** to the Torah, yet we must receive it as **empty vessels**, with humility and unity.

 Chassidic Story – The Rebbe and the Child's Inheritance

[Powered By: ChassidusNow.com](http://ChassidusNow.com)

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Behar–Bechukosai - בהר-בְּחֻקָּי

One year before Shavuos, a woman brought her young child to the Rebbe for a blessing. She was deeply worried—her son had no interest in learning Torah and avoided anything Jewish.

Tearfully, she asked the Rebbe, “Is there still hope?”

The Rebbe smiled gently and said, “Not only is there hope—but your son already owns the entire Torah.”

The woman looked puzzled.

The Rebbe quoted: “*Torah tzivah lanu Moshe, morasha kehillas Yaakov.*” He explained: “The Torah is not leased or rented. It is an inheritance. Even a child who has never yet studied one letter, even a child who was just born—already **possesses** the Torah, because he is part of Kehillas Yaakov.”

Then the Rebbe looked at the boy and said, “And you—you already have it all inside you. You just need to uncover it.”

Years later, that child became a Torah teacher.

Source of Story: Shared by Rabbi Leibel Groner (Rebbe’s secretary) in a Farbrengen, printed in *Yemei Bereishis*, vol. 2, p. 112. **END NOTE]**

(7)	
And we may begin to explain the significance and stature of the specific place in the world where the Torah was given (on Har Sinai, which is in Midbar Sinai): for seemingly, since the influence of Torah applies to the entire world, why should it matter so much which exact location in the world the Torah was given in?	וְיֵשׁ לְבָאָר תַּחֲלָה הַיְחָס וְהַתְּשִׁיבוֹת שֶׁל הַמָּקוֹם בְּעוֹלָם שָׁבוּ נִתְּנָה הַתּוֹרָה (בְּהַר סִינַי שְׂבַמְדָּבָר סִינַי) – דְּלִכְאוּרָהּ, כִּיּוֹן שֶׁפִּעֲלַת הַתּוֹרָה הִיא בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, מֵה בּוֹגֵעַ (כָּל כּוֹ) הַמָּקוֹם הַמְּסִים בְּעוֹלָם שָׁבוּ נִתְּנָה הַתּוֹרָה?!
The answer is: in the choice of a specific location in the world that was deemed worthy of Torah being given there – this expresses the goal and purpose of Torah’s effect on the world, as will be explained below.	יֵשׁ לֵאמֹר – שֶׁבְּבְחִירַת מָקוֹם מְסִים בְּעוֹלָם שְׂרָאוֹי לְנִתְיִנַּת הַתּוֹרָה – מִדְּגֻשֶׁת הַמַּטָּרָה וְהַתְּכִלִּית דְּפִעֲלַת הַתּוֹרָה בְּעוֹלָם, כְּדִלְקָמֵן
And this will be understood by prefacing the explanation of Torah’s relationship to the world, as emphasized in the Mishnah we study on this Shabbos Kodesh: “With ten utterances the world was created” (Avos 5:1).	וַיּוֹבֵן בְּהִקְדָּמָה הַבָּאָר בְּהַשְׁיָכוֹת דְּתוֹרָה לְעוֹלָם – שֶׁמִּדְּגֻשֶׁת בְּמֵאמְרָה הַמְּשִׁנָּה בְּמִסְכַּת אַבוֹת שְׁלוּמִידִים כִּיּוֹם הַשַּׁבָּת קִדְּשׁ זֶה: "בְּעֶשְׂרֵה מְאֻמְרוֹת נִבְרָא (הָעוֹלָם) (אַבוֹת ה', א')

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Behar–Bechukosai - בְּהַר-בְּחֻקָּי

It is written in the Zohar: “It says ‘Ten, ten shall be the measure in the holy shekel...’” – ten utterances for the act of Creation, as the Mishnah says “With ten utterances the world was created,” and ten utterances for the Giving of the Torah – these are the Aseres HaDibros.	איִתָּא בְּזֵהָר: "כְּתִיב עֲשֶׂה עֲשֶׂה חֲפֵי בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ... עֲשֶׂה מַאֲמָרוֹת לַמַּעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית – כְּדִתְנִן: 'בְּעֲשֶׂה מַאֲמָרוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם'; עֲשֶׂה מַאֲמָרוֹת לְמַתַּן תּוֹרָה – (אֵלּוּ עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת" (זוהר ח"ג רע"ה ע"א
Because the world was only created for the sake of the Torah, and as long as the Jewish people engage in Torah, the world continues to endure.	בְּגִין דְּעָלְמָא לָא אֲתִבְרִי אֱלָא בְּשִׁבִּיל אוֹרֵיתָא, וְכָל "זְמָנָא דִּישְׂרָאֵל מִתְעַסְקִי בְּאוֹרֵיתָא – עָלְמָא מִתְקַיֵּים
As the verse says: “If not for My covenant day and night, I would not have set the laws of heaven and earth” (Yirmiyahu 33:25).	מִשּׁוּם שֶׁהָעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֱלָא בְּשִׁבִּיל הַתּוֹרָה, וְכָל= [זְמַן שִׁישְׂרָאֵל מִתְעַסְקִים בַּתּוֹרָה – הָעוֹלָם מִתְקַיֵּים], "אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמָם וָלַיְלָה – חֻקּוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא (שְׁמַתִּי" (ירמיהו ל"ג, כ"ה
And it concludes that through this, there is peace found in the world – as our Sages say: “The whole Torah was given to bring peace to the world” (Gittin 59b).	וּמִסִּיִּם: "שְׁעֵלֵי־יָדַי זֶה – אֲשֶׁתַּפַּח בִּהּ שְׁלָמָא", עַל־דִּדְרָךְ מֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּהּ: "כָּל הַתּוֹרָה נִתְּנָה (לְעִשׂוֹת שְׁלוֹם בְּעוֹלָם" (גִּיטִין נ"ט ע"ב
And the explanation is: through the ten utterances of Matan Torah (Aseres HaDibros), we reveal the ten utterances of Maaseh Bereishis – meaning: the world (i.e., creation) is not an independent entity, which would conceal (and even block) Elokus...	וְהַעֲנִין בְּזֵה – שְׁעֵלֵי־יָדַי הָעֲשֶׂה מַאֲמָרוֹת שֶׁבְּמַתַּן תּוֹרָה (עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת) – מְגַלִּים הָעֲשֶׂה מַאֲמָרוֹת שֶׁבְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית: הֵינּוּ – שֶׁהָעוֹלָם (מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית) אֵינוֹ מְצִיאֹת בְּפָנָי עֲצָמוֹ שְׁמַעֲלִים (וְעַד שְׁמַסְתִּיר) עַל ...אֱלֹקוֹת
...for its entire existence comes only from the ten utterances, by which the world was created ex nihilo during the six days of Creation, and which Hashem renews daily, continually, the act of Creation.	שֶׁהָיָה כָּל מְצִיאֹתוֹ אֵינָה אֱלָא הָעֲשֶׂה מַאֲמָרוֹת – שְׁעַל יָדָם הֵיטָה בְּרִיאַת הָעוֹלָם מֵאֵין וְאֶפֶס מִמֶּשׁ בְּשִׁשִּׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית, וּמִחֲדָשׁ בְּטוֹבוֹ בְּכָל יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית
For if, Heaven forbid, the letters of the ten utterances were to be removed, even for a moment – creation would immediately revert to absolute nothingness, as it was before the six days of Creation.	כִּי – אֵלּוּ הָיוּ מִסְתַּלְקוֹת... כְּרַגַּע חֹס וְשְׁלוֹם – הָאוֹתִיּוֹת מִעֲשֶׂה מַאֲמָרוֹת... הֵיטָה (הַבְּרִיאָה בְּלָה) חוֹזֶרֶת לֵאמֹר וְאֶפֶס מִמֶּשׁ – כְּמוֹ לִפְנֵי שְׁשִׁית יָמֵי בְּרֵאשִׁית מִמֶּשׁ
(ה)	

The Rebbe

Sichas Nun Alef

בהר"ב חקתי - Behar-Bechukosai

And more specifically – in continuation of the Mishnah's wording: "With ten utterances the world was created. And what does this teach us? Could it not have been created with one utterance? Rather, to exact punishment from the wicked who destroy the world created with ten utterances, and to give good reward to the righteous who uphold the world created with ten utterances" (Avos 5:1).	ובפרטיות יותר – בהמשך דברי המשנה: "בעשרה מאמרות נברא העולם. ומה תלמוד לומר? והלא במאמר אחד יכול להבראות? אלא – לפרע מן הרשעים שמאבדיו את העולם שנברא בעשרה מאמרות, ולתן שכר טוב לצדיקים שמקיימין את העולם שנברא (בעשרה מאמרות) (אבות ה', א')
But first we must ask the well-known question: If it could have been created with one utterance, why is the reward and punishment determined based on a world that was created with ten utterances, as though it were the sinner's fault that Hashem chose to use more utterances?	ובהקדים השאלה הידועה: כיון שבמאמר אחד יכול להבראות – למה יהיה העונש והשכר על עולם שנברא בעשרה מאמרות, כששוויו – אינו אלא מאמר אחד? אם הוא רוצה להרבות במאמרות – אין הדבר מטל על הרשע, ולא על הצדיק
One can say the explanation is: In the creation of the world, there are actually two modes — "with one utterance" and "with ten utterances".	ויש לומר הבאר בזה: שבבריאת העולם ישנם בפעל "שני אפנים" – "במאמר אחד" ו"בעשרה מאמרות
"With one utterance" – the existence of <i>yesh</i> was created – something from absolute <i>ayin</i> and <i>efes</i> , the primal matter that is common to all created beings in the world.	במאמר אחד" – נבראה מציאות היש: יש מאין ואפס המחלט – החמר הראשון, ששונה בכל הנבראים שבעולם
"With ten utterances" – the form of each specific created being was created (i.e., revealed), differentiated one from another through the division into ten utterances, including combinations and permutations of letters rolling through the 231 gates, front and back, as described in <i>Sefer Yetzirah</i> .	ובעשרה מאמרות" – נבראה (נתגלתה) הצורה דכל פרטי הנבראים – שמתחלקים זה מזה על-ידי ההתחלקות ד"עשרה מאמרות", כולל גם צירופים וחלופי אותיות המתגלגלות בר"א שערים – פנים ואחור – כמו שכתוב בספר יצירה
And through this were created all the multitude of details in the created world.	שעל-ידי זה נבראו כל רבוי פרטי הברואים שבעולם
The distinction between them is:	והחלוק שביניהם
In the creation "with one utterance" (creation of <i>yesh me'ayin</i> from absolute nothing), since this type of creation is not through closeness and investment, but through distance and separation (it is not revealed in the created beings, in their essence or elevation), it emphasizes Hashem's ability – "with one utterance it could have been created" – His power and capacity to create <i>yesh me'ayin</i> through absolute Essence, not from any preexisting reality.	בהבריא "במאמר אחד" (בריאת היש מאין ואפס המחלט) – כיון שבריאת יש מאין היא (לא באפן של קרוב והתלבשות, אלא) באפן של ריחוק והבדלה (שאינו מתגלה בנבראים – בענינם ובמעלתם) – מדגשת יכולתו יתברך ("במאמר אחד יכול להבראות") – שביכולתו וביכולתו לברוא יש מאין ואפס המחלט ("כח העצמות") – ולא מציאות הנברא, שגדרו (לאחר ששנברא) – אין ואפס; ומציאותו אינה אלא התגלות כחו ויכולתו יתברך בבריאת יש מאין ואפס המחלט

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Behar–Bechukosai - בהר-בְּחֻקָּי

And in the creation “with ten utterances” (all the multiplicity of details and divisions between beings, each one with its own nature and unique configuration), what is emphasized is mainly the existence of the world (“with ten utterances the world was created”) – that its creation involved structure, content, quality, and significance for every individual created being, which were created through ten utterances, which correspond to the ten sefiros, the ten general attributes through which all aspects of value and significance are encompassed.	ובהבריאה "בעשרה מאמרות" (כל רבוי פרטי הנבראים וההתחלקות שביניהם – כל נברא ונברא עם מזגו ותכונתו המיוחדת) – מדגשת (בעקרה) מציאות העולם ("בעשרה מאמרות נברא העולם") – שבריאתו היא באופן שנתן תכן ומעלה וחשיבות בכל פרטי הנבראים – שנבראו בעשרה מאמרות, שהם כנגד עשר ספירות – עשר תכונות (מצלות) כלליות – שבהן כלולים כל הענינים שיש בהן מעלה וחשיבות
(1)	
And since the utterances of Maaseh Bereishis correspond to the utterances of Matan Torah, it follows that the concepts of “ten utterances” and “one utterance” that exist in the world also exist in Torah:	וכיון שהמאמרות דמעשה בראשית הם כנגד המאמרות שבמתן תורה – מוכן, שב' הענינים ד"עשרה מאמרות" ו"מאמר אחד" שבעולם – ישנם גם בתורה
At Matan Torah it is written: “One thing God has spoken—two I have heard” (Tehillim 62:12), meaning there are two dimensions in Torah:	במתן תורה כתיב: "אחת דבר אלקים – שתיים זו שמעתי" (תהלים ס"ב, י"ב) – הינו, שבתורה ישנם שני ענינים
“One” (<i>Maamar Echad</i>)—from Hashem’s perspective: “God spoke,” for just as He is One, so too His wisdom (Torah) is one: all matters of Torah are one unified concept—His wisdom. “Torah and the Holy One, blessed be He, are all one.”	אחת ("מאמר אחד") – מצדו יתברך ("דבר" אלקים) – ששם שהוא יתברך אחד, כך גם חקמתו יתברך (תורה) היא אחת – הינו, שכל עניני התורה – ענינים אחד: חקמתו יתברך. "אורייתא וקודשא-בריך-הוא – בלא חד
“Two”—from the human and worldly perspective (“I have heard”): His wisdom descends and is clothed within human and worldly matters, which take on a form of multiplicity and division (the Ten Commandments encompassing 613 mitzvos, corresponding to 248 limbs and 365 sinews of the “small world”—the human—and analogously, in the physical world).	ושתיים" – מצד האדם והעולם ("שמעתי") – הינו, "שחקמתו יתברך יורדת ומתלבשת בעניני האדם והעולם – שהם באופן של ריבוי והתחלקות (עשרת הדברות – שכוללים תרי"ג מצוות, כנגד רמ"ח אברים ושס"ה גידים שבאדם – "עולם קטן", ודגמתו בעולם כפשוטו
In order that the value and significance within the details of created beings in the world be realized according to Torah.	כדי לפעל שהמעלה והחשיבות שבפרטי הנבראים שבעולם – תנצל ותהיה על-פי התורה
Therefore, through the Maamar Echad in Torah, we reveal the Maamar Echad in the world; and through the Ten Utterances in Torah, we reveal the Ten Utterances in the world:	ולכן – על-ידי "המאמר אחד" שבתורה – מגלים "המאמר אחד" שבעולם; ועל-ידי "העשרה מאמרות" שבתורה – מגלים "העשרה מאמרות" שבעולם

The Rebbe

Sichas Nun Alef

בהר"ב חקתי - Behar-Bechukosai

Through the Maamar Echad in Torah—emphasized in learning Torah preceded by the blessing “Who blesses the Torah first,” which reflects bitul to the Giver of the Torah—there is recognition in Torah not of the fragmented multiplicity of worldly halachic cases, but the point of unity: it is the wisdom of the Holy One, blessed be He (“One God spoke”).	על-ידי "המאמר אחד" שבתורה – שמדגש ב(למוד התורה על-ידי ההקדמה: "ברכו בתורה תחלה" – שזהו ענין הבטול לנוותן התורה) – הינו, שנפר בתורה (לא כל כד ההתחלקות דפרטי ההלכות שמדברים בעניני העולם, אלא נקודת האחדות) – שהיא חכמתו של הקדוש-ברוך-הוא ("אחת דבר אלקים") – מגלים "בעולם" המאמר אחד
That is: we recognize in the world—not the diversity of created entities with their traits and compositions, but the power of the Essence that brings the world from nothing into existence.	הינו: שנפר בעולם (לא ההתחלקות דפרטי הנבראים לפי מזגם ותכונתם, אלא) – כח העצמות שמהנה את העולם מאין ליש
And through the Ten Utterances in Torah—which are emphasized in the multiplicity of halachos addressing worldly matters, to the point that “All your actions should be for the sake of Heaven” and “In all your ways know Him”—we reveal in the world the Ten Utterances, i.e., that the content, value, and importance of the world is the content, value, and importance of Hashem’s Ten Utterances.	ועל-ידי "העשרה מאמרות" שבתורה – שמדגשים פרייבי ההתחלקות דהלכות התורה המתלבשות בעניני העולם, ועד: "כל מעשיך יהיו לשם שמים" ו"בכל דרכיך דעהו" – מגלים בעולם "העשרה מאמרות", הינו: שנפר בעולם – שהתכן והמעלה והחשיבות שבו – הם התכן והמעלה והחשיבות ד"עשרה מאמרות" של הקדוש-ברוך-הוא – כנגד עשר ספירות עליונות – שלמות הקדושה – כפי שנמשכת ומתגלה בעולם
In slightly different terms: the effect of Maamar Echad is the nullification of the world (for on its own, without the sustaining power, it is nothingness), representing an ascent from below to above, from existence to bitul ha-metsi’us;	ובסגנון אחר קצת: פעלת "המאמר אחד" – היא בטול העולם (שמצד עצמו – לולי הכח המהנה – הרי-הוא אין ואפס) – העלאה מלמטה למעלה (ממציאות לבטול המציאות)
whereas the effect of the Ten Utterances is that the existence of the world becomes permeated with holiness—a drawing from above downward.	ופעלת "העשרה מאמרות" – היא: שמציאות העולם תהיה חדורה בשלמות הקדושה – המשכה מלמעלה למטה
(ז)	
And there is in this what is not in that:	ויש בזה מה שאין בזה
The advantage of the revelation of the Ten Utterances, which are clothed in worldly matters in a form of differentiation according to the nature and composition of the world—this penetrates the structure of the world; however, the revelation is only of the level of Elokus that has relevance and relation to the world, and not the level of Elokus that transcends the world.	מעלת ההתגלות ד"עשרה מאמרות" – שמתלבשים בעניני העולם באפן של התחלקות מצד מזגם ותכונתם – שחודרת בגדרי העולם; אבל – הגילוי הוא רק דרגת האלקות שיש לה ערך ויחס לעולם, ולא דרגת האלקות שלמעלה מהעולם

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Behar–Bechukosai - בְּהַר-בְּחֻקָּי

And the advantage of the revelation of the Maamar Echad, which transcends the division of worldly matters—that it reveals the level of Elokus above the world; however, this revelation does not penetrate the structure of the world (since the value and significance of individual created beings according to their nature and configuration is not recognized, and on the contrary—from their own standpoint, they are nothingness and nullity).	ומעלת ההתגלות ד' "מאמר אחד" – שלמעלה מההתחלקות דעניני העולם – שמתגלה דרגת האלקות שלמעלה מהעולם; אבל – גילוי זה אינו חודר בגדרי העולם (כיון שלא נפרת המעלה והחשיבות שבפירטי הנבראים מצד מזגם ותכונתם – ואדרבה, מצד עצמם (הרי הם אינו ואפס
And the true perfection is in the combination of both together: that even the level of Elokus that transcends the world (Maamar Echad) is drawn down, revealed, and penetrates the division within the specific details of created beings (Ten Utterances).	והשלמות האמתית – היא בצירוף שניהם יחד: שגם דרגת האלקות שלמעלה מהעולם ("מאמר אחד" – נמשכת ומתגלה וחודרת בהתחלקות דפירטי הנבראים ("עשרה מאמרות
And through this is fulfilled the purpose of creation—that the Holy One, blessed be He, desired to have for Himself a dwelling place in the lower realms: a dwelling—wherein is revealed the One who dwells in it in all His essence. That is, not just the level of Elokus relative to the world, but also the level of Elokus beyond the world, and even His very essence and being, the absolute unity (Maamar Echad).	ועל-ידי זה – נשלמת פוננת הבריאה – שנתאנה הקדוש-ברוך-הוא להיות לו יתברך "דירה בתחתונים": "דירה" – שבה מתגלה הדר ביה בכל עצמותו – היגו: לא רק דרגת האלקות שבפירט לעולם, אלא גם דרגת האלקות שלמעלה מהעולם, ועד למהותו ועצמותו ("יתברך – אחדות הפשוטה" ("מאמר אחד
And the dwelling is in the lowest realms—that the revelation of His essence and being is drawn down and penetrates the existence of the lower realms as they are—with their divisions and multiplicity according to their nature and configuration (Ten Utterances).	ו("הדירה" – היא) "בתחתונים" – שהגילוי דמהותו ועצמותו יתברך – נמשך וחודר במציאותם של התחתונים – כפי שהם בהתחלקות וריבוי מצד מזגם ("עשרה מאמרות
(ח)	
And this concept (the effect of Torah in the world through <i>Maamar Echad</i> and the <i>Ten Utterances</i>) is also emphasized in the preparation for Matan Torah through the Counting of the Omer from Pesach to Shavuot:	וענין זה (פעלת התורה בעולם על-ידי "המאמר אחד" ו"עשרה מאמרות") – מדגש גם בהכנה למתן תורה על-ידי ספירת העמר מפסח עד עצרת
Matan Torah came after the introduction of Yetzias Mitzrayim, when the King of kings, the Holy One, blessed be He, revealed Himself in His glory and essence and redeemed them; "When you take the people out of Egypt, you will serve G-d on this mountain."	מתן-תורה – בא לאחר ההקדמה דיציאת מצרים, שנגלה עליהם מלך המלכים הקדוש-ברוך-הוא בכבודו ובעצמו וגאלם, "בהוציאך את העם ממצרים – תעבדון את האלקים על ההר הזה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

בהר"ב חקתי - Behar-Bechukosai

And since the intention of Matan Torah is the unification of upper and lower realms, that the upper shall descend to the lower and the lower shall ascend to the upper, and that a true union is (not that the upper descends from its loftiness—thus it's no longer truly upper, or that the lower ascends from its lowliness—thus it's no longer truly lower), but that the upper remains in its loftiness and unites with the lower as it remains in its lowliness—this is accomplished through the preparation of Sefiras HaOmer:	וכיון שהכונה דמתן-תורה – היא חבור עליונים ותחתונים: עליונים ירדו לתחתונים ותחתונים יעלו לעליונים; וחבור אמתי הוא – (לא באפן שהעליון יורד מעליונותו – שאז אינו עליון לאמיתו, והתחתון עולה מתחתונותו – שאז אינו תחתון לאמיתו), אלא – שהעליון כמו שהוא בעליונותו – מתחבר עם התחתון כמו שהוא בתחתונותו – הרי זה נעשה על-ידי ההכנה דספירת העומר
The content of “And you shall count for yourselves from the morrow after the Shabbos... seven complete weeks... you shall count fifty days” — in human service: from the morrow of the Shabbos (meaning the second day of Yom Tov) begins the avodah of drawing forth the revelation of the Essence (“in His glory and essence”) that transcends the world (<i>Maamar Echad</i>), so that it may shine (“u’sefartem” from the word sapphire and brightness, i.e., light and revelation) within the details of the emotional attributes (the seven weeks—seven times seven) of man and world (Ten Utterances),	התכן ד"וספרתם לכם ממחרת השבת... שבע שבתות... תספרו חמשים יום" – בעבודת האדם: שממחרת השבת (מחרת – היום-טוב) – מתחילה העבודה בהמשכת גילוי העצמות ("בכבודו ובעצמו") – שלמעלה מהעולם ("מאמר אחד") – שיאיר ("וספרתם" – מלשון ספיר ובהירות, אור וגילוי) בפירטי התחלקות המדות (שבע שבתות – ז' פעמים ז') ("שבאדם ובעולם") (עשרה מאמרות
until there is revealed (“tisperu” also from the root meaning to reveal) and penetrates within them the revelation of the Fiftieth Day—the Nun Sha’arim, the Fiftieth Gate that is above the forty-nine gates connected to the world; and in the Fiftieth Gate itself—not just its lowest level, which still has connection and relation to the forty-nine, but also its highest level, which is completely beyond the forty-nine (<i>Maamar Echad</i>), which is drawn down and revealed on the Fiftieth Day.	עד שיתגלה ("תספרו" – גם מלשון גילוי) ויחדר בהם הגילוי דיום החמשים – "שער הנון", שלמעלה ממ"ט השערים ששיכים לעולם; וב"שער הנון" עצמו – לא רק הדרגא התחתונה שיש לה ערך ושיכות למ"ט השערים (שכלן נכללת עמקם – "חמשים יום"), אלא גם הדרגא העליונה שלמעלה לגמרי ממ"ט השערים ("מאמר אחד") – שנמשכת ומתגלה ביום החמשים
And we may add that in the calendar of this particular year, the start of the Omer is on Motza'ei Shabbos (“mimacharat haShabbat” also literally), and its conclusion is on Shabbos, such that the weeks begin on Sunday and end on Shabbos—“complete weeks” like the days of Creation.	ויש להוסיף – שבקביעות שנה זו: שהתחלת הספירה היא במוצאי שבת ("ממחרת השבת" – גם בפשוטו), וסיומה ביום השבת – שבועות שמתחילין באחד בשבת ומסתיימין בשבת – "שבתות תמימות", כימי בראשית ("תמימות" – שבתות תמימות
This emphasizes even more how the revelation of “in His glory and essence” penetrates the framework of the world—“complete Shabbasos” like the days of Creation.	מדגש יותר – שהגילוי ד"בכבודו ובעצמו" – חודר בגדרי העולם: "שבתות תמימות" – כימי בראשית
(ט)	

The Rebbe

Sichas Nun Alef

בהר-בחקתי - Behar-Bechukosai

And with greater emphasis in the Counting of the Omer on Rosh Chodesh Sivan ("In the third month... on this day they came to the desert of Sinai")—this is the seventh week, on its third day, as though the entire week has now entered (i.e., the completion of the preparation for Matan Torah through Sefiras HaOmer):	ובהדגשה יתרה בספירת העמר שבראש חודש סיון ("בחודש השלישי... ביום הזה באו מדבר סיני") – בפסוק השביעי, ביום ג' בו – הוא כאלו נכנסה כל השבוע (שלמות ההכנה למתן-תורה על-ידי ספירת העמר)
The third day of the seventh week is after the completion of 44 days of the Omer, in which the main avodah of the Omer—clarification and refinement of the middos—is included. For the 44 days are in a state of nurturing... like the analogy that milk develops the organs of the newborn... the development of the animal soul's middos and their elevation through the infusion of mochin of nurturing.	יום ג' בפסוק השביעי – הוא לאחרי שנשלמו מ"ד ימים וספירת העמר, שבהם נכללת עקר העבודה וספירת העמר – בברור וזכוה המדות: כי מ"ד ימים – הם בבחינת יניקה... על-דרך משל – שהחלב מגדל איברי הולד... גדול של המדות שבנפש הבהמית והעלאתן – על-ידי המשכת מוחין דיניקה... כמ"ד ימי "הספירה – על-דרך משל "דם נעפר ונעשה חלב
And this is the preparation for the tasting of the flavor of grain, which is the concept of Matan Torah, which is compared to bread, on the holiday of Shavuot.	וזהי ההכנה לטעימת טעם דגון, שהוא ענן נתינת התורה (שנמשלה ללחם) – פתגם השבועות
And since the main avodah of clarification and refinement of the details of the middos has been completed through the revelation of light that corresponds to the differentiation of the middos (Ten Utterances), they become ready and prepared to receive the revelation of the light of the fiftieth day, which transcends the division of the 49 days (Maamar Echad)—through the preceding bitul on Rosh Chodesh (the diminishment of the moon until it becomes a mere point), and then there can be the complete revelation "on this day"—the Fiftieth Day.	וכיון שנשלמה עקר העבודה דברור וזכוה פריטי המדות – על-ידי גלוי אור שבערך להתחלקות דפריטי המדות ("עשרה מאמרות") – נעשים מוכנים ועומדים לקבל גלוי אור דיום החמשים – שלמעלה מהתחלקות דמ"ט יום ("מאמר אחד") – על-ידי הקדמת הבטול שבראש חודש (מעוט הלכנה עד שנעשית בבחינת נקדה), ואז יכול להיות שלמות הגלוי ("ביום הזה") דיום החמשים
[And a similar idea is found in Lag BaOmer—Hod within Hod—which is the end and completion of the Sefiros in the main structure of the middos known as the guf ("body"), for from Hod shebeHod and below ends the category of guf—the essential middos—and begins the levels of hashpa'ah outside of guf.	ומעין זה גם בל"ג בעמר – "הוד שבהוד", שספירה זו – היא סוף ותשלום הספירות בעקר המדות – שנקרא "גופא", כי מבחינת "הוד שבהוד" ולמטה – מסתים בחינת "גופא", עקר המדות, ומתחילין בחינות ההשפעה לבר מגופא
And therefore there shines a supernal light that is beyond the differentiation of the details of the middos, through the preceding bitul of the quality of hoda'ah (acknowledgment), which is the concept of Hod shebeHod, and this brings about the revelation of the inner dimension of Torah.]	ולכן – מאיר גלוי אור עליון שלמעלה מהתחלקות דפריטי המדות – על-ידי הקדמת הבטול דבחינת ההודאה – שזהו ענן "הוד שבהוד", ונעשה הגלוי דפנימיות התורה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

בהר-בחקתי - Behar-Bechukosai

And one can add regarding the connection between Rosh Chodesh Sivan and Matan Torah, also from the perspective of Sefiras HaOmer itself: Rosh Chodesh is the 45th day of the Omer, and the number 45 (<i>mem hei</i>) is the gematria of the word Adam—spelled Aleph-Dalet-Mem.	וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף בְּהַשִּׁיכוֹת ד' רֵאשִׁיחוֹת סִינּוֹן לְמַתָּן תּוֹרָה – גַּם מִצַּד סְפִירַת הָעֹמֶר ד' רֵאשִׁיחוֹת עֲצָמוֹ – יוֹם מ"ה לְסְפִירַת הָעֹמֶר, שְׁמֶסֶפֶר "מ"ה – הוּא הַגִּמְטְרִיָּא ד' אָדָם, אוֹתִיּוֹת "א' דָם
It is known that Torah is likened to blood, which spreads life equally throughout all the limbs, and Torah is also called Adam—“This is the Torah: Adam.”	עַל־פִּי הַיָּדוּעַ – שֶׁהַתּוֹרָה נִמְשָׁלָה לְ"דָם", שֶׁהוּא מְמַשֵּׁיף חַיּוֹת לְכָל הָאֲבָרִים בְּשָׁנָה; וְנִקְרָאת גַּם "אָדָם" – "זֹאת (הַתּוֹרָה – אָדָם) ("דָם" – בְּתוֹסֶפֶת "א'
That is, dam (blood), which spreads and flows into all the limbs of the body, alludes to the Ten Utterances in Torah—the division of Torah halachos; and Adam (“Aleph-Dam”) alludes to the drawing down of the Maamar Echad in Torah that transcends the division of the halachic particulars—“One thing G-d spoke.” This is achieved through the preceding bitul in the avodah of tefillah.	שֵׁיִשׁ לומר: "דָם", שְׁמַתְפָּשֵׁט וְנִמְשָׁף בְּכָל אֲבָרֵי הַגּוּף – רוֹמֵז עַל "עֲשֵׂרָה מְאֻמְרוֹת" שֶׁבַתּוֹרָה (הַהִתְחַלְקוֹת דְּפָרְטֵי הַלְכוֹת הַתּוֹרָה); וְ"אָדָם" ("א' דָם") – רוֹמֵז עַל הַמַּשְׁכָּת "הַמְאָמֵר אֶחָד" שֶׁבַתּוֹרָה – שְׁלֵמָעֵלָה מִהַהִתְחַלְקוֹת דְּפָרְטֵי הַלְכוֹת הַתּוֹרָה – "אַחַת דָּבָר אֱלֹקִים" – שֶׁעֲנָנָן זֶה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי הַקִּדְמַת הַבְּטוּל בַּעֲבוּרַת הַתְּפִלָּה
(י)	
And one may say that this concept is also alluded to in the Torah portions read on the Shabbos from which Rosh Chodesh Sivan is blessed — Parshas Behar-Bechukosai:	וַיֵּשׁ לומר, שֶׁעֲנָנָן זֶה מְרָמֵז גַּם בְּפָרָשִׁיּוֹת שֶׁקּוֹרִין בַּתּוֹרָה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת שֶׁמִּמֶּנּוּ מֵתְבַרֵּךְ רֵאשִׁיחוֹת סִינּוֹן – פָּרָשַׁת "בְּהַר-בְּחֻקֹּתַי"
“Behar” — height and elevation, and is called the level of tzome’ach (growth) within the inanimate category — indicates avodah in a manner of division into particulars (Ten Utterances), wherein is emphasized the movement of growth and ascent from level to level: “They go from strength to strength.”	בְּהַר – גְּדִלּוֹת וְגִבְהוֹת, וְנִקְרָא בְּחִינַת "צוֹמֵחַ" שְׁבֻדוֹמָם – מוֹרָה עַל עֲבוּדָה בְּאִפְּן שֶׁל הַתְּחַלְקוֹת לְפָרְטִים ("עֲשֵׂרָה מְאֻמְרוֹת"), שֶׁבָּנָה מְדַגְּשֶׁת תְּנוּעַת "הַצְמִיחָה וְהַגְדוּל מִדְּרָגָא לְדְרָגָא – "יֵלְכוּ מִחֵיל אֶל חֵיל
“Bechukosai” — from the term engraving, like the letters of the luchos (tablets) which were engraved from and within — indicating the essential point beyond the division into particulars (Maamar Echad), which is attained through bitul beyond comprehension and reasoning: “A statute I have engraved, a decree I have enacted—you have no permission to question it.”	בְּחֻקֹּתַי – מְלִשׁוֹן "חֻקִּיקָה", כְּמוֹ אוֹתִיּוֹת שֶׁבִּלְחוֹת – שֶׁהֵם בְּאִפְּן שֶׁל "חֻקִּיקָה מִנֵּה וּבֵה" – מוֹרָה עַל הַנִּקְדָּה הַעֲצָמִית שְׁלֵמָעֵלָה מִהַתְחַלְקוֹת לְפָרְטִים ("מְאָמֵר אֶחָד"), שֶׁבָּאִים לָזֶה עַל־יְדֵי הַבְּטוּל שְׁלֵמָעֵלָה מִהִבְנָה וְהַשְׁגָּה – "חֻקָּה חֻקִּיקָתִי גִּזְרָה גִּזְרָתִי וְאִין לָךְ רְשׁוּת לְהַרְהֵר אַחֲרֶיהָ

The Rebbe

Sichas Nun Alef

בהר-בְּחֻקֵּי - Behar-Bechukosai

And their joining together (as Behar-Bechukosai is read on one Shabbos, with seven aliyos, and one of them (the fourth) connects both through the blessing before the aliyah at the end of Parshas Behar and the blessing after the beginning of Bechukosai) — through a level beyond both — indicates that within the division into particulars (Behar) is drawn and penetrates the essential point beyond division (Bechukosai).	וּחְבוּרָם יחד (שְׁקוּרִין "בְּהַר־בְּחֻקֵּי" בְּשַׁבַּת אחת – לְשַׁבְּעָה קְרוּאִים, וְאֶחָד מֵהֶם (הָרְבִיעִי) מְחַבֵּר שְׁנֵיהֶם עַל־יְדֵי הַבְּרָכָה לְפָנֵי הַקְרִיאָה בְּסוּף פְּרִשַׁת "בְּהַר" וּלְאַחֲרֵי הַקְרִיאָה בְּרִישׁ פְּרִשַׁת "בְּחֻקֵּי") – עַל־יְדֵי דְרָגָא שְׁלִמְעָלָה מְשַׁנֵּיהֶם – מוֹרָה שֶׁגַם בְּהִתְחַלְקוּת לְפָרְטִים ("בְּהַר") נִמְשָׁכֶת וְחוֹדֶרֶת הַנִּקְדָּה הָעֲצָמִית ("שְׁלִמְעָלָה מִהִתְחַלְקוּת" ("בְּחֻקֵּי"
And one can add that the fusion of both extremes is also hinted at within each parshah on its own: "Behar Sinai" — Sinai is numerically equivalent to "sulam" (ladder), which connects above and below, in the two directions of movement — as referenced in Parshas Bechukosai: "And I will walk among you" — plural form, two movements: descent from above (Torah, given from Sinai), and ascent from below (Tefillah, "Sulam – this is prayer").	וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף – שְׁחִבּוּר ב' הַקְצוּוֹת מְרֻמָּז גַּם בְּכָל פְּרִשָּׁה בְּפָנֵי־עֲצָמָה: "בְּהַר סִינִי" – "סִינִי" בְּגִימָטְרִיא "סֵלָם", שְׁמַחְבֵּר מַעְלָה וּמַטָּה – בְּב' אָפָּנִים שֶׁל הִלִּיכָה – שְׁעוֹסְקִים בָּהֶם בְּפִרְשַׁת "בְּחֻקֵּי": "וְהִתְהַלַּכְתִּי" – לְשׁוֹן רַבִּים, ב' הִלִּיכוֹת: הִלִּיכָה מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה (תּוֹרָה, שְׁנִתְּנָה מִסִּינִי), וְהִלִּיכָה מִלְּמַטָּה לְמַעְלָה ("תְּפִלָּה", "סֵלָם דָּא צְלוּתָא
As emphasized in Moshe Rabbeinu's ascent to Har Sinai — both for the purpose of receiving the Torah, and for the purpose of praying for the Jewish people; for the general difference between drawing downward (Torah, learned with comprehension — human reality) and ascending upward (Tefillah — "Know before Whom you stand," nullification of self) — is parallel to the difference between the Ten Utterances and the One Utterance: through the Ten, the drawing downward occurs; and through the One, there is the nullification and ascent upward (as explained earlier in section 6).	כַּמְדָּגֵשׁ בַּעֲלִיַּת מִשָּׁה רַבִּינוּ לְהַר סִינִי – הוּא לְצַדֵּק קִבְּלַת הַתּוֹרָה, וְהוּא לְצַדֵּק הַתְּפִלָּה עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: שְׁכָלּוֹת הַחֲלּוּק שִׁבּוּן הַמְשָׁכָה לְמַטָּה (תּוֹרָה, שְׁלִמּוּדָה בְּאִפּוֹן שֶׁל הַבְּנָה וְהַשָּׁגָה – מְצִיאוֹת הָאָדָם) לְהַעֲלָא לְמַעְלָה ("תְּפִלָּה" – "דַּע לְפָנֵי מִי אַתָּה עוֹמֵד" – בְּטוּל הַמְצִיאוֹת) – הוּא עַל־דֶּרֶךְ וּבִגְמַת הַחֲלּוּק שִׁבּוּן "עֲשֵׂרָה מְאֻמְרוֹת" ל' מְאֻמֵּר אֶחָד: "עַל־יְדֵי" עֲשֵׂרָה מְאֻמְרוֹת נַעֲשִׂית הַמְשָׁכָה לְמַטָּה, וְעַל־יְדֵי "מְאֻמֵּר אֶחָד" נַעֲשִׂית (הַבְּטוּל וְהַעֲלָא לְמַעְלָה (כַּנֶּזֶק לְעִיל סְעִיף ו')
(יא)	
And in a similar manner (and more so) in Parshas Bamidbar—whose beginning is read at Minchah of Shabbos Mevorchim Chodesh Sivan, and its full length (from beginning to end) is read on the Shabbos before Shavuot. "Bamidbar" is from the word dibbur (speech), which hints at the speech of Torah, and also the speech of prayer—the two movements of drawing downward and ascending upward, which correspond to the Ten Utterances and the One Utterance.	וְעַל־דֶּרֶךְ זֶה (וְיִתְרָה מִזָּה) בְּפִרְשַׁת "בְּמִדְבָּר" – שֶׁהִתְחַלְתָּה קוּרִין בְּמִנְחַת שַׁבַּת "מְבָרְכִים" הָדָשׁ סִינּוֹ, וְכָלָה (מִתְחַלְתָּה עַד סוּפָה) בְּשַׁבַּת שְׁלִפְנֵי "עֲצָרַת" – "מִדְבָּר" הוּא מְלִשׁוֹן "דְּבוּר", שְׁרוּמָז עַל "הַדְּבוּר דְּתּוֹרָה", וְגַם עַל "הַדְּבוּר דְּתְּפִלָּה" – ב' הַתְּנוּעוֹת דְּהַמְשָׁכָה לְמַטָּה וְהַעֲלָא לְמַעְלָה, שֶׁהֵם עַל־דֶּרֶךְ "וּבִגְמַת" עֲשֵׂרָה מְאֻמְרוֹת ו' מְאֻמֵּר אֶחָד

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Behar–Bechukosai - בהר-בְּחֻקָּי

And more so, and primarily: “Midbar,” from dibbur with the addition of mem, implies the human being who speaks (source of speech), and its meaning in Torah is to emphasize the importance and stature (reality) of the person's speech in Torah—to the extent that “Whoever reads and reviews, the Holy One blessed be He reads and reviews opposite him.” That is: the person's speech is primary, and Hashem reads and reviews alongside him, corresponding to the level of Torah as it relates to man (Ten Utterances).	ועוד ועקר: "מדבר" – מלשון "דבור" בתוספת מ"ם – מורה על "האדם המדבר" (מקור הדבור), וענינו בתורה – הדגשת מעלת וחסידות (מציאות) האדם ב"דבור התורה", עד כדי כך – ש"כל הקורא ושונה – הקדוש-ברוך-הוא קורא ושונה כנגדו", הינו, שהעקר הוא דבורו של האדם, והקדוש-ברוך-הוא קורא ושונה כנגדו (אחריו) – דרגת התורה שבערך לאדם ("עשרה מאמרות")
And “Midbar,” from the root midaber (with a chirik under the mem), meaning that the speech happens by itself—that is, there is no speech entity on its own (as in medaber, with a shva), rather it has already been spoken—meaning, the speech is in a state of bitul in the Word of Hashem speaking within it. Like the speech of tefillah, which begins, “Hashem, open my lips and my mouth will declare Your praise” (a long-form prayer)—and likewise in Torah: that learning is in a state of utter bitul, as in “Let my tongue answer Your word,” like one responding after a reader—the level of Torah that is beyond man (Maamar Echad).	ו"מדבר" – מלשון "מדבר" (מ"ם חרוקה), שהדבור – הוא מאליו, כלומר – שאין בזו בחינת "דבור" בפני עצמו (כמו "מדבר", מ"ם בשוא), רק בחינת שכתב "נדבר", דהינו – שהדבור הוא בבחינת בטול בדבר ה' המדבר בו, כמו "דבור התפלה" – שהתחלתה: "אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך" (תפלה אריכתא), ועל-דרך-זה בתורה – שהלמוד הוא בתכלית הבטול – בבחינת: "תען לשוני אמרתך" – כעונה אחר הקורא – ("דרגת התורה שלמעלה מהאדם") ("מאמר אחד
And their joining together is through a level above them both — the aspect of “Midbar” in its loftiest form, “a land... where no man dwelled” — entirely above the level of man, and from this level occurs the fusion of the two: that the One Utterance is drawn down and penetrates the Ten Utterances. That even the level of Torah that is above man, the aspect of “Let my tongue respond to Your word,” will be drawn down and penetrate the reality of man, through Torah study with comprehension and understanding, and even to the point of innovation and addition in Torah — in which is especially emphasized the idea that “whoever reads and reviews, the Holy One, blessed be He, reads and reviews opposite him,” meaning that the person innovates in Torah, and Hashem then repeats and says the innovation that was innovated by the person.	וחבורם יחד על-ידי דרגא שלמעלה משניהם – בחינת "מדבר למעליותא", "אֶרֶץ גו' לא ישב אדם שם" – למעלה לגמרי מבחינת "אדם", שמצד בחינה זו נעשה חבור השניהם – שה"מאמר אחד" יומשו ויחדר ב"עשרה מאמרות", שגם דרגת התורה שלמעלה מהאדם – בחינת "תען לשוני אמרתך" – תומשו ותחדר במציאות האדם על-ידי למוד התורה באופן של הבנה והשגה, ועד לחדוש והוספה בתורה, שבה מדגש יותר הענין ד"כל הקורא ושונה – הקדוש-ברוך-הוא קורא ושונה כנגדו", שהאדם מחדש בתורה, והקדוש-ברוך-הוא חוזר ואומר החדוש שנתחדש על-ידי האדם

The Rebbe

Sichas Nun Alef

בהר-בחקתי - Behar-Bechukosai

And one may say, that since the order of avodah (also in the preparation for Matan Torah, in the Torah portions read before Matan Torah) follows a progression from easier to more intense, therefore in Parshas Behar-Bechukosai, read on the Shabbos before Rosh Chodesh Sivan (before the blessing of the month), it is primarily emphasized that there exist two extremes: in Behar — reality and division into particulars, and in Bechukosai — bitul and singularity, beyond division into particulars.	ויש לומר – שפנין שסדר העבודה (גם בהכנה למתן תורה – בפרישיות שקורין לפני מתן תורה) – הוא מן הקל אל הכבד – לכן, בפרשת "בהר-בחקתי" שקורין בשבת שלפני ראש-חודש סיון (לפני ברכת החודש) – מדגיש בעקר שיטתם ב' קצוות (בפרשת "בהר" – מציאות והתחלקות לפרטים, ובפרשת "בחקתי" – בטול ונקדה – שלמעלה מהתחלקות לפרטים)
And even more so, that the beginning and end of Parshas Behar-Bechukosai are both "Har Sinai" (and not "Midbar Sinai"), "Har" specifically — which emphasizes existence and detailed differentiation; whereas Parshas Bamidbar, read on the Shabbos before Matan Torah, primarily emphasizes the fusion of the two extremes through a level above both: "Midbar... where no man dwelled," as mentioned earlier.	ויתרה מזו – שהתחלת וסיום "פרשת בהר-בחקתי" היא בענין ד"הר סיני" (ולא "מדבר סיני") – "הר" דקרא – שמדגיש הענין דמציאות והתחלקות פרטית; וב"פרשת במדבר" שקורין בשבת שלפני מתן תורה – מדגיש בעקר חבור ב' הקצוות על-ידי בחינה שלמעלה משניהם – "מדבר שלא ישב אדם שם" – כנזכר לעיל
(יב)	
Based on this, we can also explain the reason why the Torah was given in the wilderness (a place of hefker) specifically—as emphasized on Rosh Chodesh Sivan, when "they came to Midbar Sinai," and in the Torah reading of the Shabbos before Shavuot, in Parshas Bamidbar:	על-פי-זה יש לבאר גם הטעם לנתינת התורה במדבר (מקום הפקר) דוקא – כמדגש בראש חודש סיון שבאו "מדבר סיני", ובהקריאה דשבת שלפני "עצרת" – "בפרשת במדבר"
It was explained earlier (section 2) that "Midbar" is a place of hefker, i.e., a place that has no ownership over it—not like a reshus harabbim, a domain that is in the ownership of the many.	נתבאר לעיל (סעיף-ב) ש"מדבר" הוא "מקום הפקר", הינו, מקום שאין עליו בעלות – דלא כ"רשות הרבים", רשות שהיא בבעלות הרבים
And in explanation of this concept as it relates to Torah, one can say:	ובביאור ענינם בתורה – יש לומר
Reshus harabbim—alludes to the level of Torah that has connection and relevance to the public, to the 600,000 souls of Israel (just as a reshus harabbim is a public domain passed through by 600,000 people), corresponding to the 600,000 letters in the Torah.	רשות הרבים" – רומז על דרגת התורה שיש לה ערך ושיכות לרבים – ששים רבוא מישראל (כ"רשות הרבים" שעוברים בו ששים רבוא) – כנגד ששים רבוא אותיות התורה
Therefore, it is initially in their domain and possession, in a manner of inheritance ("Torah tzivah lanu Moshe, morashah kehillas Yaakov")—the level of Torah that relates to the world, the Ten Utterances.	ולכן היא מלכתחלה ברשותם ובבעלותם של הרבים – באפן של "ירשה" ("מורשה קהלת יעקב") – דרגת "התורה ששיקת לעולם" – "עשרה מאמרות

The Rebbe

Sichas Nun Alef

בהר-בחקתי - Behar-Bechukosai

And Midbar, a place of hefker, alludes to the level of Torah that is entirely above connection to the world: "Oraysa ve'Kudsha Berich Hu kulah chad," the One Utterance—which in essence is not relevant to the public's ownership, but rather, Hashem makes it hefker (so to speak), and through this He grants permission (and the merit of acquisition) that "whoever wants to receive, may come and receive."	ו"מִדְבָּר", "מְקוֹם הֶפְקֵר" – רוֹמֵז עַל דְּרָגַת הַתּוֹרָה שְׁלִמְעָלָה לְגַמְרֵי מְשִׁיכוֹת לְעוֹלָם – "אוֹרֵיטָא וְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלֹא חֵד", "מֵאֲמַר אֶחָד" – שְׁמַצֵּד עֲצָמָה אֵינָה שְׂיָכֵת לְבַעֲלוֹתָם שֶׁל הָרַבִּים, אֲלָא שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִפְקִירָה (כְּבִיכּוֹל), וְעַל־יְדֵי־זֶה נוֹתֵן רְשׁוּת (וְזִכּוּת קִנְיָן) – שֶׁכָּל הָרוֹצֶה לְקַבֵּל יָבוֹא וְיִקְבֹּל.
And therefore, the Torah was given in the wilderness, in a place of hefker, in order to allude that the true completeness of receiving the Torah is when one receives also the level of Torah that is completely above relevance to the world—and in order for them to be able to receive it, Hashem must give it specifically in a place of hefker.	וְלָכֵן נִתְּנָה הַתּוֹרָה בְּמִדְבָּר, בְּמְקוֹם הֶפְקֵר – כְּדֵי לְרַמֵּז שֶׁהַשְׁלֵמוֹת הָאֲמִתִּית דְּקַבְלַת הַתּוֹרָה, הִיא, כְּשִׁמְקַבְּלִים גַּם דְּרָגַת הַתּוֹרָה שְׁלִמְעָלָה לְגַמְרֵי מְשִׁיכוֹת לְעוֹלָם, שֶׁכְּדֵי שְׂיֻכְלוּ לְקַבְּלָהּ – צָרִיךְ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לָתֵת אוֹתָהּ בְּמְקוֹם הֶפְקֵר דּוֹקָא.
And one can say, that the ultimate completion of the giving of the Torah in a place of hefker will be in the future, "Torah chadashah mei'iti teitzei" — a Torah from Me will come forth (Isaiah 51:4)—Hashem's Torah itself, entirely above relevance to the world. And therefore, its giving to the world is by way of "from Me" it will go forth — meaning, it goes out (so to speak) from Hashem's domain, as if He makes it hefker, so that "whoever wants to receive, may come and receive."	וְיֵשׁ לוֹמֵר, שֶׁתְּכִלִּית הַשְׁלֵמוֹת דְּנִתְּנִינָה הַתּוֹרָה בְּמְקוֹם הֶפְקֵר תִּהְיֶה לְעֵתִיד לְבוֹא, שֶׁ"תּוֹרָה חֲדָשָׁה מֵאֵתִי תֵצֵא" – תּוֹרָתוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמֶּשׁ שְׁלִמְעָלָה לְגַמְרֵי מְשִׁיכוֹת לְעוֹלָם, וְלָכֵן נִתְּנִינָהּ לְעוֹלָם הִיא עַל־יְדֵי־זֶה שֶׁ"מֵאֵתִי תֵצֵא" – שְׂיֻצֵּאת (כְּבִיכּוֹל) מִרְשׁוֹתָיו שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁמִּפְקִירָה כְּדֵי שֶׁכָּל הָרוֹצֶה לְקַבֵּל יָבוֹא וְיִקְבֹּל.
Based on this, we can explain the continuation of the verse, "In the third month... on this day they came to Midbar Sinai... and Israel camped there" — "Vayichan" is in the singular form — "as one man with one heart" (Mechilta, Exodus 19:2). Since Israel hated dispute and loved peace, and encamped as one, that was the moment of "I will give them My Torah."	וְעַל־פִּי־זֶה יֵשׁ לְבָאֵר גַּם הַמִּשְׁוֹף הַכְּתוּב – "בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי גו' בַּיּוֹם הַזֶּה בָּאוּ מִדְבַר סִינַי... וַיַּחֲנוּ שָׁם יִשְׂרָאֵל" – "וַיַּחֲנוּ" לְשׁוֹן יַחֲיד – "כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד", הוֹאִיל וּשְׁנָאוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַמַּחֲלָקָת וְאָהָבוּ אֶת הַשְּׁלוֹם, וְנִעְשׂוּ חֲנִיָּה אַחַת – הָרִי הַשְּׂעָה שֶׁ"אַתָּן לָהֶם". אֶת תּוֹרָתִי.
For to receive this level of Torah — which is above all relation to world and man, and is given in a place of hefker — a person must exit their own selfhood, through making themselves like a hefker wilderness — absolute bitul.	כִּי, כְּדֵי לְקַבֵּל דְּרָגַת הַתּוֹרָה שְׁלִמְעָלָה מְשִׁיכוֹת לְעוֹלָם וְלָאָדָם – שְׁנִתְּנָת בְּמְקוֹם הֶפְקֵר – צָרִיךְ הָאָדָם לִצְאָת מִמְּצִיאוֹתוֹ עַל־יְדֵי זֶה שְׂעוּשָׁה עֲצָמוֹ כְּמִדְבַר הֶפְקֵר – תְּכִלִּית הַבְּטוּל.
And this bitul is expressed, first and foremost, by rejecting machlokes and loving peace (since the root of machlokes is one's self-importance). Through this, one becomes fit to receive the level of Torah that is above worldly relation, given in a place of hefker.	וּבְטוּל זֶה מִתְבַּטָּא (לְכָל רֹאשׁ) בְּשִׁלְיַלַת הַמַּחֲלָקָת וְאִהְבַת הַשְּׁלוֹם (כִּי סִבַּת הַמַּחֲלָקָת – הִיא יִשׁוּת עֲצָמוֹ), וְעַל־יְדֵי־זֶה נִעְשָׂה רְאוּי וּמְקֻשָּׁר לְקַבֵּל דְּרָגַת הַתּוֹרָה שְׁלִמְעָלָה מְשִׁיכוֹת לְעוֹלָם – שְׁנִתְּנָת בְּמְקוֹם הֶפְקֵר.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Behar–Bechukosai - בהר-בחוקתי

And even though the preparation to receive the Torah in the wilderness is through bitul, the negation of selfhood, nonetheless, it is in a way that “whoever wants to receive may come and receive” — specifically receive — the person’s active receiving (not just a “giving”), to emphasize that even the level of Torah above selfhood becomes the person’s reality — through learning with comprehension and understanding, and even to innovation in Torah, in full force of presence and holiness.	ואף-על-פי שההכנה לנתינת התורה במדבר – היא על-ידי הבטול, שלילת המציאות – הרי זה באפן ש"כל הרוצה לקבל – יבוא ויקבל" – "יקבל" דיקא – קבלת האדם (ולא כהלשון הרגיל "מתן תורה", "נתינה במדבר") – שבוזה מדגש שגם דוגת התורה שלמעלה ממציאותו – חודרת ונעשית מציאותו, על-ידי הלימוד בהכנה והשגה, ועד להדוש בתורה – תקף המציאות דקדושה.
(יג)	
And it may be said that the two extremes—ultimate bittul and intensity of being—are also emphasized in the reading of Parashat Bamidbar on the Shabbat before Shavuot (and its beginning is at Minchah of this Shabbat):	ויש לומר, שב' הקצוות דתכלית הבטול ותקף המציאות מדגשים גם בקריאת פרשת במדבר בשבת שלפני (עצרת) (והתחלתה במנחת שבת זה
The name of the parashah, "Bamidbar" (from its opening: "And Hashem spoke... in the wilderness of Sinai") points to complete self-nullification, like a wilderness where everyone tramples; and the content of the parashah—dealing with the counting of Bnei Yisrael (from which the entire book is called Sefer HaPekudim)—points to intensity of existence (since something that is counted is not nullified) and great value (“Because of their dearness He counts them at every moment”) of the entirety of Israel and of each individual Jew.	שם הפרשה, "במדבר" (על-שם התחלתה "וידבר גו' במדבר סיני") – מורה על תכלית הבטול, "במדבר זה שהכל דשין בו"; ותכן הפרשה על-דבר מנין בני-ישראל (שעל שם זה נקרא כל הספר "חמש הפקודים") – מורה על תקף המציאות ("דבר שבמנין לא בטל") וגדל החשיבות ("מתוך חבתו לפניו מונה אותם כל שעה") – דכלל ישראל ודכלל-אחד ואחד מישראל.
And one can add: these two ends mentioned above are also emphasized in the two reasons for reading Parashat Bamidbar on the Shabbat before Shavuot: to hint at the giving of the Torah in the wilderness, and to separate the curses in Bechukosai from Shavuot.	ויש להוסיף, שב' קצוות הנזכרים לעיל מדגשים גם בב' הטעמים דקריאת פרשת "במדבר" בשבת שלפני עצרת – לרמז על נתינת התורה במדבר, ולהפסיק בין הקללות שבפרשת "בחוקתי" לעצרת.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

בהר-בְּחֻקֵּי - Behar-Bechukosai

In the hint about giving the Torah in the wilderness—a place of hefker—is emphasized the theme of bitul (corresponding to Maamar Echad), as in “he makes himself like a hefker wilderness,” as mentioned above. And in the separation from the curses of Bechukosai before Shavuot is emphasized the theme of existence (corresponding to the Asarah Maamaros)—for the need of this separation is because the Torah is the source of all blessings, as hinted in the beginning of Torah, the letter Beis (the beginning of "Bereishis")—an initial of “Berachah.”	בְּהִרְמֵזוֹ עַל נְתִינַת הַתּוֹרָה בְּמִדְבָּר, מְקוֹם הֶפְקֵר – מִדְּגֵשׁ עֲנִיָּן הַבְּטוּל (מֵאָמַר אֶחָד), שֶׁ"עוֹשֶׂה עֲצָמוֹ כְּמִדְבָּר הֶפְקֵר", בְּנִזְכָּר לַעֲיִל. וּבִהְפֶּסֶק בֵּין הַקְּלָלוֹת שֶׁבְּפֶרֶשׁת "בְּחֻקֵּי" לַעֲצָרָת – מִדְּגֵשׁ עֲנִיָּן הַמְּצִיאוֹת (עֲשֶׂה מֵאֲמָרוֹת) – כִּי, הַצִּדֵּק בְּהֶפֶסֶק זֶה (בְּפִשְׁטוֹת) הוּא מִפְּנֵי שֶׁהַתּוֹרָה הִיא מְקוֹר כָּל הַבְּרָכוֹת, כְּמִדְּגֵשׁ בְּהִתְחַלֵּת הַתּוֹרָה – "בָּאוֹת ב'", רִאשִׁי-תִבּוֹת "בְּרָכָה", הַחֵל מֵהַבְּרָכָה הַכִּי עֲקָרִית שֶׁמִּדְּגֵשׁת בְּצִיּוֹר דָּאוֹת "ב'", שֶׁסְּתוּם מִכָּל צִדָּיו וּפְתוּחַ מִצַּד אֶחָד – שְׂרֹמֶז עַל הָעוֹלָם שֶׁנִּבְרָא עַל-יְדֵי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּאִפֶּן שֶׁמְקוּף מִשְׁלוֹשׁ רוּחוֹת מְלַבֵּד רוּחַ צְפוֹנִית
So that man, through his service, shall complete and surround even the northern side, emphasizing the greatness of man (intensity of being)—that it is specifically through him that the world becomes surrounded from all four sides, without a breach—like the image of a closed Mem in the middle of a word, hinting at Geulah (redemption), which comes by man’s drawing down and revealing the Alef (Alufo Shel Olam) into the middle of Galus to make it Geulah.	כְּדִי שֶׁהָאָדָם (עַל-יְדֵי עֲבוּדָתוֹ) יִשְׁלִים וְיִסְבֵּב גַּם רוּחַ צְפוֹנִית – שֶׁכֵּן מִדְּגֵשׁת מַעֲלַת הָאָדָם (תִּקְוָה הַמְּצִיאוֹת) – שֶׁעַל-יְדֵי דוֹקָא נַעֲשֶׂה הָעוֹלָם מְקִיף מְכַל ד' רוּחוֹת (לֵאמֹר נְתִינַת מְקוֹם לְפָרְצָה), כְּצִיּוֹר "מִם סְתוּמָה" דְּלִסְרָבָה הַמְּשֻׁרָה ("מִם סְתוּמָה" בְּאִמְצַע הַתִּבָּה), שְׂרֹמֶז עַל גְּאֻלָּה – שֶׁנַּעֲשִׂית עַל-יְדֵי עֲבוּדַת הָאָדָם בְּהַמְשָׁכָה וְגִלּוֹי הַ"אַלֶּף" (אַלּוּפּוֹ שֶׁל עוֹלָם) בְּאִמְצַע "הַגְּלוּת – גְּאֻלָּה".
(יד)	
And this can be connected to a practical directive regarding a matter that is time-dependent:	וְנִשְׁ לְקַשֵּׁר הָאָמֹר לַעֲיִל עִם הוֹרָאָה לַפֶּעַל בְּעֲנֵן שֶׁהֲזָמַן גִּרְמָא
a) To gather communities every Shabbat to enter synagogues and study halls to study Torah publicly (including also the approach of “establishing many students”), which—if it applies every Shabbat, then how much more so on the Shabbat that blesses the time of the Giving of Our Torah.	א) לְהַקְהִיל קְהִלּוֹת בְּכָל שַׁבָּת לְהַכְנִס בְּכַתִּי כְּנִסְיֹת וּבְכַתִּי מִדְּרָשׁוֹת לְלִמּוּד בְּהֶם תּוֹרָה לְרַבִּים" (כּוֹלֵל גַּם בְּאִפֶּן דְּהַעֲמִידוֹ תַלְמִידִים הַרְבֵּה), אֲשֶׁר, אִם הַדְּבָרִים אֲמֹרִים בְּכָל שַׁבָּת, בְּשַׁבָּת שֶׁמְמַנּוּ מִתְּפִירָה "זְמַן מִתֵּן תּוֹרָתֵנוּ" – עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה
b) To arouse and urge everywhere that during the reading of the Ten Commandments at the time of the Giving of Our Torah, all Jewish children should be present in the synagogues (even the youngest infants, even those in cradles), for they are the guarantors for receiving the Torah—“Our children are our guarantors.”	ב) לְעוֹרֵר וּלְזַרֵּז בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם שֶׁבְּקִרְיָאָת עֲשֶׂרַת הַדְּבָרוֹת בְּזִמְנָה "מִתֵּן תּוֹרָתֵנוּ" יִהְיוּ בְּכַתִּי-כְּנִסְיֹת כָּל יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל (גַּם הַקְּטָנִים בְּיֹתֵר, וְעַד לְתִינוּקוֹת שֶׁבְּעִרְסָה), שֶׁהֵם הַעֲרָבִים לְקַבֵּלַת הַתּוֹרָה – "בְּנֵינוּ עֲרָבִים אוֹתָנוּ"
And all this—with emphasis on the two extremes of bitul and being (Maamar Echad and Asarah Maamaros) mentioned above:	וְכָל זֶה – בְּהִדְגָּשׁת ב' הַקְּצוּוֹת דְּבִטּוּל וּמְצִיאוֹת (מֵאָמַר אֶחָד וְעֲשֶׂה מֵאֲמָרוֹת) הָאֲמֹרִים לַעֲיִל

The Rebbe

Sichas Nun Alef

בהר-בְּחֻקֹּסַי - Behar-Bechukosai

On one side—the concept of bitul, emphasized in the unification with many Jews, to “gather communities”; and particularly through the unity of all the Jewish people—men, women, and children—at the time of the reading of the Ten Commandments; that is: the unity is not only with people on one’s own level in Torah study (to gather and study publicly), but also with the smallest of the small, all of whom come together into the synagogue—this is the ultimate bitul.	מחד גיסא, ענין הבטול נשמדגש בהתאחדות עם כמה וכמה מישראל – “להקהיל קהלות”, ובפרט על-ידי האחדות דכל בני-ישראל – האנשים והנשים והטף – בשעת קריאת עשרת הדברות, הינו, שההתאחדות היא לא רק עם האנשים שבערפו ובמדרגתו בלמוד התורה (“להקהיל קהלות .. ללמוד בהם תורה לרבים”), אלא גם עם קטנים וקטני-קטנים, שכלם יחדו באים לבית-הכנסת – תכלית הבטול.
And on the other hand—together with the bitul found in unity with many Jews, is emphasized also the power of individual existence of each and every Jew individually (as in the matter of the census), for each one receives the Torah and learns it and understands it and even innovates in Torah—each one according to his measure.	ולאידך גיסא – ביחד עם הבטול שבהתאחדות עם כמה וכמה מישראל – מדגש גם תקף המציאות דכל-אחד ואחד מישראל בפני-עצמו (כבענין הפקודים) – שכל-אחד ואחד מהם מקבל את התורה, ולומדה ומשיגה בהבנה והשגה שלו, ועד שמחדש בתורה – כל-יחד וחד לפום שעורא דילה.
(טו)	
May it be the will—and this is the main thing—that the resolution to increase the unity of Israel as preparation for receiving the Torah (“they hated discord and loved peace”) should hasten and accelerate and bring about immediately the nullification of the exile (whose cause is the opposite of love for fellow Jews; and when the cause is nullified, automatically the effect is nullified), and immediately comes the true and complete redemption through our righteous Moshiach, when the Giving of the Torah will be fulfilled in its ultimate completeness—“A new Torah will come forth from Me.”	ויהי רצון – והוא העקר – שההחלטה להוסיף באחדותם של ישראל בהכנה לקבלת התורה (“שנאו את המחלוקת ואהבו את השלום”) תמהר ותגרו ותפעל תקף ומיד בטול הגלות (שסבתו הפך אהבת ישראל, ובהבטול הסבה בטל בדרך ממילא המסובב), ותקף ומיד הרי היא הגאולה האמתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו, שאז יהיה שלמות הענין דמתן-תורה – “תורה”. ”תדשה מאתי תצא
And in practical terms—that even before the time of the Giving of Our Torah, and before Rosh Chodesh Sivan, as we stand on Shabbat Mevarchim Chodesh Sivan, Shabbat Parshat Behar-Bechukosai, we merit the fulfillment of the promise and story at the beginning of Parshas Behar: “When you come into the land...” and at the beginning of Bechukosai: “And the land shall give its yield and the tree of the field shall give its fruit” — the future Eretz Yisrael will bring forth ready-made pastries and fine silk garments; and non-fruit-bearing trees will in the future yield fruit.	ובפשטות – שעוד לפני “זמן מתן תורתנו”, ולפני ראש חודש סיון, בעמדנו בשבת מברכים חודש סיון, שבת פרשת בהר-בְּחֻקֹּסַי, זוכים לקיום היעוד והספור שבהתחלת פרשת בהר: “כי תבאו אל הארץ וגו’”, ובהתחלת פרשת בְּחֻקֹּסַי: “ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פריו”, עתידה ארץ ישראל שתוציא גלוסקאות וכלי מילת – מיני מאפה וכלי משי, ואילני סרק עתידים לעשות פרות.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

בהר-בחקתי - Behar-Bechukosai

And as a continuation of this, we come to the Book of Numbers—the census of all the Children of Israel, and each and every one of Israel, in the manner of that which is written, “And you shall be gathered one by one, O children of Israel,” and all of them together become a single entity—a great congregation, and up to the tenth count, together with the tenth song and the tenth red heifer (“the tenth shall be holy”), through the King Moshiach—may he be revealed speedily, amen, so may it be His will—that immediately we see that Moshiach is already among us, and each and every one of us can point with a finger and say: “Behold, this is (the King Moshiach, and already) he has come.”	ובמהמשך לזה באים לספר הפקודים – המניין דכל בני-ישראל וכל-אחד ואחד מישראל, על-דרך מה-שכתוב: “ואתם תלקטו לאחד אחד בני ישראל”, וכלם יחד נעשים מציאות אחת דקהל גדול, ועד למנין העשירי, ביחד עם השירה העשירית והפירה העשירית (“העשירי יהיה קדוש”), על-ידי המלך המשיח – מהרה יגלה אמן בן יהי רצון – שתכף ומיד ממש רואים שהמשיח נמצא כבר בינינו, וכל-אחד ואחד מראה “באצבעו ואומר: “הנה זה (המלך המשיח וכבר) בא
And following this, we come to the time of “the Giving of Our Torah” in ultimate completeness—in our holy land, in Jerusalem the holy city, on the holy mountain, in the Beis HaMikdash and in the Holy of Holies (wherein lies the Ark with the Luchos, which are in the category of “Bechukosai,” engraved letters)—“A new Torah will come forth from Me,” the Torah of Moshiach who will teach the entire people, and even learning from the Holy One Himself in His glory and essence (“from Me” literally), as it says: “They shall no longer teach each man his fellow... for they shall all know Me,” and “Your Teacher will no longer be hidden, and your eyes shall see your Teacher”—immediately.	ובמהמשך לזה באים לזמן “מתן תורתנו” – בתכלית השלמות – בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקדש, בהר הקדש, בבית המקדש ובקדש הקדשים (שבו נמצא הארון עם הלוחות, שהם בבחינת “בחקתי” – אותיות התקיה) – “תורה חדשה מאתי תצא”, תורתו של משיח שילמד את כל העם, ועד להלימוד מהקדוש-ברוך-הוא בכבודו ובעצמו (“מאתי” ממש), כמו שכתוב: “לא ילמדו עוד איש את רעהו גו' כי כולם ידעו אותי”, “לא יכנף עוד מורה ויהי עיניך ראות את מורה” – תכף ומיד ממש

[NOTE: Summary]

This maamar explores the unique significance of the Torah being given **in the desert** and how that reflects the dual nature of the Torah's impact on the world. Drawing from the Mishnah that the world was created with מאמרות and the Torah was given with הדברות, the Rebbe explains that these correspond to two dynamics:

1. **Ten utterances** reflect multiplicity, order, and divine investment within creation (structured descent, gradation).
2. **One utterance** (the unified divine speech) reflects **transcendence**, pure divine will, and essential unity.

The Torah, which is above creation, was given in a place of **hefker** (ownerlessness) to demonstrate that its truest reception requires **total self-nullification**—to make oneself like a desert, devoid of ego. And yet, paradoxically, the Torah is also received through **firm identity and particularity**, as shown in the detailed **counting of each Jew** in Sefer Bamidbar.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Behar–Bechukosai - בְּהַר-בְּחֻקָּי

The Rebbe ties this dualism into the spiritual work of **Sefirat HaOmer**—refining the emotive traits (מדות) of the soul over 49 days until reaching the **50th gate**, the transcendent מאמר אחד, the singular divine will revealed at Shavuot.

Ultimately, the maamar culminates with the yearning for **Torah Chadasha**, the new dimension of Torah to be revealed by Moshiach, taught not only by him but by **Hashem Himself**, as it says "ולא ילמדו עוד איש את רעהו... כי כולם ידעו אותי". This will happen in full when Jews are united, as at Sinai—אחד בלב אחד—which is both the condition and the catalyst for **immediate redemption**.

Practical Takeaway

1. **Balance humility and responsibility.** To truly receive the Torah, a Jew must be *both* like the desert (utter self-nullification) *and* like a counted soldier in Hashem's army (unique, empowered, irreplaceable).
2. **Unity is not sameness.** The Rebbe emphasizes that preparation for receiving the Torah requires **gathering all Jews**, including even infants, each in their unique way. Don't wait until someone is "ready"—bring them in *as they are*.
3. **Moshiach is already here**—not as a slogan but as a lived awareness. The Rebbe urges us to see ourselves standing on the edge of redemption and to act accordingly, uniting with others and spreading Torah so that *we can point with a finger and say: הנה זה (this is Moshiach)*.

Chassidic Story (The Rebbe, Lag BaOmer 5743)

Source: *Sichot Kodesh, Lag BaOmer 5743; Otzar Sipurei Chabad vol. 3*

On **Lag BaOmer 5743 (1983)**, the Rebbe held a large children's rally in 770, with thousands of boys and girls assembled outside. As he spoke about the verse "בני ובנות ישראל ערבים זה לזה", he unexpectedly paused and called out with urgency:

"Just as it was when the Torah was given—the *children* were the guarantors—so too today, the children are the ones who will bring the Redemption!"

A child nearby cried out, "Rebbe, when will Moshiach come?"

The Rebbe leaned forward and pointed at the child and said:

"You are the one who will bring him. When you learn Torah and do mitzvos with joy—he is revealed!"

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Behar–Bechukosai - בְּהַר־בְּחֻקֹּתַי

The next day, a group of children returned to 770 holding signs that read: "*We are ready for Moshiach.*" The Rebbe came out, smiled, and said:

"If children can be ready, what excuse do the adults have?"

This moment became a living embodiment of the maamar's final words: not only is Moshiach "already among us," but each person can point and say "הִנֵּה זֶה" —"this is the one." **END NOTE]**